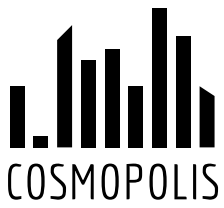

DETEKTIVNÍ THRILLER

V TEMNOTĚ

MIKE OMER

COSMOPOLIS

V TEMNOTĚ

MIKE OMER

Přeložil Jiří Chodil

Text copyright © 2019 by Michael Omer

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating

with Amazon Publishing, www.apub.com,

in collaboration with Kristin Olson Literary Agency, s.r.o.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Jiří Chodil, 2021

Cover photos © Drovnin, Gwoeii, Alastair Wallace / Shutterstock

KAPITOLA 1

San Angelo, Texas, pátek 2. září 2016

Napřímil se, aby si trochu narovnal a protáhl záda, a do hrobu se přitom sesulo pár hrstek písku. Zrnka zarachotila na víku bedny a zůstala na něm ležet. Podráždilo ho to. Chtěl, aby bylo všechno čisté a úhledné, až to bude hotovo a on se na to bude dívat a hodnotit své dílo. Pak se ale musel sám pro sebe zasmát, protože si uvědomil absurditu celé situace. Zrovna se chystal zasypat bednu celými *tunami* zeminy. Co na tom mohlo změnit pár zrněk písku, která dolů dopadla předčasně?

Napadlo ho, jak to asi zrovna teď vnímá další účastník experimentu. Vlastně účastnice. Nejspíš už zaslechla šustění písku nad sebou. A je docela dobře možné, že už i pochopila, co to pro ni znamená. Srdce se mu prudce rozbušilo, když si to představil: jak se zvuk šíří v tom malém uzavřeném prostoru, hlasitý, ještě umocněný naprostou temnotou.

Zvedl lopatu a zabořil ji do hromady zeminy, pak se ale znovu zarazil. *Hlupák! Jsem takový hlupák!* Vzrušil se těmi představami, opájel se jimi tak moc, že málem úplně zapomněl na tu *opravdu* důležitou část. Odložil lopatu na hromadu hlíny a otočil se k notebooku. Připojil ho k externí bateriové nabíječce a ujistil se, že vše funguje. Byla by to tragédie, kdyby mu baterie došla zrovna uprostřed experimentu.

Ze zadu od silnice se ozval rachot motoru nákladáku. Napjal se a zaskřípěl zuby. Vybíral si tohle místo pečlivě, ujistil se, že tu bude dobře ukrytý za hradbou kaktusů, stromů a keřů. Silnice se sice skoro nepouží-

vala, sem tam po ní ale někdo přece jenom projel. To vyrušení ho vyvedlo z koncentrace, a to ho našťvalo. Byla to skvělá příležitost a on se jí musel plně věnovat.

Připravil vše na natáčení a vysílání a zkontroloval obraz na monitoru. Úhel pořád nebyl úplně ideální, záběr byl příliš vysoký. Došel ke kameře a upravil nohy stativu, pak všechno opět zkontroloval. Perfektní. Zaváhal. To vyrušení ho opravdu vyvedlo z míry, nemohl se pořádně nadechnout. Konečně kliknutím zahájil přenos.

Nabral první lopatu písku a šterku a vysypal ji na bednu. Věděl, že ho objektiv kamery sleduje, přinutil se tomu ale nevěnovat pozornost. *Usměj se na fotku...* Jako by opět slyšel matčin hlas. Když byl ještě malý kluk, snažila se ho pořád znovu a znovu vyfotit tak, aby měla co nejlepší fotky do rodinného alba.

Zrovna shodil dolů čtvrtou lopatu zeminy, když to uslyšel. Tlumené bušení. Ten nákladák mladou ženu tam dole nejspíš probral z bezvědomí a ona se teď snažila na sebe upozornit tlučením do víka. Pokoušela se ho otevřít, odtlačit od sebe. Ječela. Tělo mu skoro zkroutila žádostivost, zalilo ho horko, málem odhodil lopatu, aby si ulevil, tak moc byl vzrušený.

Soustřed' se. Na to bude dost času potom.

Po dalších pěti minutách už víko nebylo vidět, pokud se ale *opravdu* snažil, bušení a křik dokázal zaslechnout pořád. Všimne si toho někdo na té nahrávce? Nejspíš ano. Kvůli tomu to přece dělal. Co si pomyslí? Budou jenom tak zírat a čekat na pointu? Budou si říkat, v čem že je vlastně vtip? Nebo už budou volat na policii a pokoušet se jí vysvětlit, co zrovna viděli?

Těla i mysl se teď zmocnilo naprosté vzrušení, bylo to spalující. Nemohl se soustředit, nemohl si vybavit, jaký byl vlastně jeho další plán. Musel přestat, aspoň na okamžik. *Potřeboval* se uvolnit.

Odhodil lopatu na zem a rozběhl se ke svému autu, notebook vzal s sebou. Když bylo po všem, znovu si navlékl rukavice a z auta se vrátil zpátky k hrobu. Doufal, že si diváci ničeho nevšimnou.

Někde četl, že člověk sledující video se dokáže opravdu plně soustředit v průměru na dobu sedmatřiceti vteřin. Testoval to. Poměřoval délku

nejrůznějších klipů s opilými kočkami, upoutávkami na filmy a pornem. Musel být rychlý. Proto si také připravil velké koše s hlínou.

Došel ke koši úplně napravo a vyklopil ho do hrobu, fascinovaně sledoval, jak se zemina vrší a vrší a vrší... Vyprázdnil celý koš a lopatou potom hlínu na dně rozprostřel do plochy a uhladil. Pak přecházel od jednoho koše k druhému a vše opakoval, sledoval, jak se díra rychle zaplňuje, doslova mu mizí před očima. Když byl hotov, rozsypal ještě zbylou zeminu po povrchu hrobu, aby ho zahladil. Teď už se křik a rány přes vrstvu písku, štěrků a hlíny zaslechnout nedaly. Ujistil se ale, že diváci, kteří budou jeho dílo sledovat doma, nebudou o nic ochuzeni.

Vztyčil se a pohledem svou práci ocenil. Na půdě se skoro nedalo poznat, že se tu něco dělo. Ne, tohle místo se jim včas nepodaří objevit.

Narovnal se, protáhl si rozbolavělá záda a pohlédl přímo do objektivu.

Usměj se na fotku.

A pak, přestože věděl, že jeho obličej na záběru nebude vidět, se usmál...

KAPITOLA 2

Quantico, Virginia, pondělí 5. září 2016

Zoe Bentleyová seděla v kanceláři a mezi palcem a ukazováčkem štitivě držela fotografii. Do objektivu se na ní na sebe usmívali muž a mladá žena, nakláněli se k sobě, hlavami se bezmála dotýkali. Kdyby se na tu fotku podíval někdo, kdo by neměl tušení, oč jde, nejspíš by si řekl, že je to jenom další zbytečné selfičko. Zoe ale viděla na snímku věci, jichž si žádný povrchní pozorovatel všimnout nemohl. Viděla mužovy prázdné oči, viděla jeho chladný a nepřátelský úsměv. A také viděla dívčinu tvář – nevinnou a naivní. Nicnetušící.

Ta dívka byla Zoeina sestra Andrea. Muž pak byl Rod Glover, vrah, který už znásilnil a uškrtil několik žen.

Už to byl měsíc, co se Rod Glover objevil v Dale City. Objevil se, zbyla po něm tahle děsivá fotografie – a zase zmizel. Jako by byl nějaký hrůzný přízrak.

Zoe hodila fotku do zásuvky a s hlasitým třesknutím ji zavřela. Věděla, že to nebude trvat dlouho, a zase ji bude držet v ruce. Že si nedokáže pomoci. Od chvíle, kdy dostala snímek z laboratoře zpátky, se to tak opakovalo den co den.

Když byla mnohem, mnohem mladší, byl Glover jejich soused. Zoe ale přišla na zločiny, které páchal, a upozornila na něj policii. *Pokusila se na něj upozornit policii!* Bohužel než policisté na její volání zareagovali, Glover utekl. Od té doby ale udržoval se Zoe neustále jakési příšerné

spojení. V obálkách jí posílal šedivé kravaty, které používal ke škrcení svých obětí.

Jeho posedlost Zoeinou osobou vyvrcholila minulé léto. Zoe tehdy vyšetřovala řádění jiného sériového vraha v Chicagu, Glover ji ale celou dobu sledoval, napadl ji a skoro ji zabil. A nedlouho poté jí poslal tuhle fotku. Podařilo se mu zinscenovat na ulici „náhodné“ setkání s Andreou, která neměla tušení, o koho jde, a přesvědčit ji, aby se s ním vyfotografovala. A potom zmizel úplně.

Zoe vstala a začala se procházet po malé místnosti – své kanceláři v Útvaru analýzy chování v ústředí FBI – a všechna kolečka v mozku se jí točila plnou rychlostí. Nedařilo se jí ale pořádně se soustředit. Mohlo za to určitě i to, že špatně spala, protože trpěla nočními můrami a přemírou myšlenek, s nimiž se musela potýkat.

Znovu se usadila ke stolu a přihlásila se k ViCAP, programu dokumentujícímu všechny nedávné násilné kriminální činy, tedy jakési databázi zločinců, která federálům pomáhala při pátrání po těch, kteří je měli na svědomí. Zaměřila se na všechna znásilnění a uškrcení za posledních čtyřiaadvacet hodin. Jeden takový případ tam byl, a když si otvírala soubor s podrobnostmi, zrychlil se jí pulz. Obětí ale byla pětáctýřicetiletá žena, kterou někdo znásilnil a uškrtil v jejím domě v New Yorku. Gloverovu profilu to tedy neodpovídalo ani vzdáleně. Oběť byla příliš stará, navíc byla uškrcená holýma rukama, neodpovídalo ani místo, kde ke zločinu došlo. Nemohl to být on.

Kde jsi, Glovere?

Pokud by mohla, strčila by Andreu do ochranné vazby a nechala ji tam pod zámek do té doby, než by se pod jiný zámek dostal Glover. Ale nemohla. I tak to trvalo celé týdny a musela žadonit, prosit i křičet, než Andreu přesvědčila, aby se alespoň – samozřejmě dočasně – nastěhovala k ní.

Agent FBI, který dostal případ na starost, se už o něm se Zoe odmítal dál bavit. A totéž policie. Všichni věřili tomu, že Glover je už pryč. Že nebude riskovat a zůstat poblíž sester Bentleyových. Zoe ale *věděla*, že to není pravda. Stačilo jí vybavit si jeho pohled, když ho

viděla naposledy. Stačilo jí vybavit si jeho hlas. Ta jeho posedlost nikam nezmizela.

Zírala do prázdna, utopená ve svých obavách. Na stole před sebou neměla žádné obrázky, žádné osobní věci. Dvakrát se pokusila vyzdobit si kancelář rostlinami v květináčích – tu první dokázala umoit za dva dny. Druhá – byl to kaktus – vydržela celý měsíc, než podlehla. Samozřejmě za to mohlo to, že je nezáležala a že sem nedopadalo žádné přirozené světlo, to jí nemohl nikdo vymluvit. A už vůbec ne Tatum, její kamarád a kolega, který tvrdil, že se rostliny vyděsily k smrti kvůli tomu, jak na ně zírala. Místo květin si tedy „vyzdobila“ stůl hromadami věcí, bincem vršícím se všude.

Za dveřmi se ozval důvěrně známý zvuk rychlých kroků a Zoe se vyrštila ze židle, jen aby jí její šéfová, Christine Mancusová, neutekla.

„Šéfkó, máte chvílku?“

Mancusová na ni skoro ani nepohlédla, cílevědomě se kamsi hnala. „Pospěšte si, Zoe! Týden sotva začal, a já už bych měla být na šesti místech najednou.“ Tmavé vlasy měla pečlivě sčesané a stažené dozadu, šaty strohé a dokonale vyžehlené. Ze všeho, a to dokonce i ze znamínka krásy u jejích rtů, vyzařoval duch autority a efektivnosti.

„Chci se pustit do Gloverova případu s agentem Caldwellem!“ Dan Caldwell pracoval stejně jako Zoe v Útvaru analýzy chování a měl na starosti profilování sériových vrahů. Když se Zoe dozvěděla, že tenhle případ dostane on a ne ona, byla vzteky bez sebe, Mancusová jí ale odmítla ustoupit.

„Už jsme se o tom bavily. Ne.“

„Znám ho osobně a nejlíp, takže si myslím, že při vytváření jeho profilu můžu být užitečná. Měli bychom využít všeho, co máme. Zvlášť když je jasné, že je to jenom otázka času, než udeří znovu.“

Mancusová se zastavila u velké tiskárny, která plivala jeden list papíru za druhým, popadla první, pohlédla na něj a frustrovaně zavrčela. Obrátila se k Zoe. „A právě proto strávil agent Caldwell dva dny tím, že si s vámi povídal, sepisoval všechno, co víte a na co si v souvislosti s Gloverem vzpomínáte.“

„Nemyslím si, že... Určitě dokážu být objektivní...“

„Nedokážete.“ Tón hlasu Mancusové nepřipouštěl žádný odpor.

„Tak potom potřebuju dovolenou.“

„Abyste se za ním pustila jako nějaký lovec hlav? Nepřipadá v úvahu. Potřebuju vás tady.“

„Proč?“ Zoe už skoro křičela. „Dělám tu na kravinách, co jsou deset patnáct let staré. Proč tu musím být tak nutně?“

Mancusová našpulila rty. „Zapomínáte se, Bentleyová.“ Znovu se obrátila k tiskárně, popadla několik listů papíru, pak se otočila na podpatku a zamířila chodbou zpátky. O to, zda jde Zoe za ní, nebo ne, se pranic nestarala.

Zoe se za ní téměř rozběhla, aby jí stačila. „Christine... Když je tu ten chlap, co jde po mé sestře, nedokážu se na nic soustředit. Nezvládám svou práci. Dej mi pár dní. To je všechno, co po tobě chci. Pár dní a jednoho analytika.“

Mancusová zvolnila. Zoe právě použila zbraň, kterou od okamžiku, kdy obě začaly v Quantiku pracovat, nenasadila. Oslovila Mancusovou křestním jménem a tykala jí. Nikdy se nepokoušela těžit z toho, že měly společnou historii a společné zážitky, když ještě obě pracovaly v oblastní kanceláři v Bostonu. A bylo jasné, že velmi, velmi dlouho tuto zbraň nebude moci použít znovu.

„Řeknu vám, jak to uděláme,“ zamračila se Mancusová. „Mám tu další případ, na který chci, abyste se podívala. Když to vyřešíte, dostanete pět dnů, kdy budete moci pracovat přímo s agentem Caldwellem.“

„Fajn,“ přikývla rychle Zoe, dosud nevěřící svému štěstí. „Co je to za případ?“

Mancusová se zastavila u dveří do jedné z kanceláří. „Pošlu vám to. Zatím k tomu není žádný spis, dorazilo to teprve dneska ráno.“

„Žádné policejní hlášení?“ nevěřičně se zeptala Zoe. „Tak co vlastně máme?“

„Internetový odkaz na video. Někdo tam zaživa pohřbívá nějakou ženu.“

„Nechápu. Pokud je to sériový vrah, musíme mít i jiné případy...“

„Tehle je první.“

Zoe zamrkala. „Ale my přece děláme *jenom* sériové vrahy.“

„Myslím si, že toho bude brzy víc.“

„Proč?“

Mancusová sevřela kliku. „Protože to video je pojmenované ‚Experiment číslo jedna‘.“

KAPITOLA 3

Christine Mancusová rozrazilila dveře kanceláře Tatum Graye, vklouzla dovnitř a zabouchla je za sebou dříve, než se stihla dovnitř prodrat i Zoe. I když měla Zoe ráda, nemohla se ubránit pocitu, že brzy kvůli ní skončí ve svěrací kazajce. Už celý měsíc byla Christine cílem doslova smršti mailů, telefonátů a osobních návštěv od jediného člověka – od Zoe – a s jediným tématem: Že se chce podílet na pátrání po tom zatraceném sériovém vrahovi. Už nutně potřebovala pár dnů, kdy by jí nehrozilo, že na ni odněkud Bentleyová vybafne.

Tatum zvedl hlavu, překvapený návštěvou ve své kanceláři. „Dobré ráno, šefová. Jaký byl víkend?“

„Krátký.“ Christine se posadila před něj.

Měl před sebou otevřenou složku se spisem, který zjevně ve chvíli, kdy ho vyrušila, studoval. Gray se k Útvaru analýzy chování připojil poměrně nedávno a dosud mu chyběly znalosti a zkušenosti, které Christine od agentů zabývajících se profilováním vyžadovala. Ochotně ale svému novému podřízenému přiznávala, že tento svůj nedostatek více než vynahrazuje pronikavým instinktem. A ještě jednou vlastností – měl neskutečnou schopnost doopravdy *naslouchat* tomu, co lidé říkali.

Tatum se už také více než osvědčil před měsícem, kdy společně se Zoe pracoval na případu chicagských vražd. Christine sice měla nějaké výhrady k tomu, jak vyšetřování probíhalo, rozhodně ale nemohla ignorovat fakt, že se jim podařilo zabránit zmasakrování celé jedné rodiny.

V tuto chvíli oceňovala, že z tváře jejího agenta zmizel ten věčný

okouzující úsměv. Ano, určitě byl okouzující, alespoň pro určitou sortu lidí, ona sama si ale myslela, že z něj číší samolibost a že působí jaksi nedospěle. Právě teď se ale z jeho výrazu dal vyčíst pouze zájem o to, co mu chce.

„Co mi můžete říct o Glennu Wellsovi?“ zeptala se.

Tatum zmateně zamrkal, pak se zaklonil na židli, na křivce jeho ramen bylo patrné napětí. Chvilí mlčel, pak ale spustil: „Wells byl pedofil, jeho případ jsem řešil v L. A. Zaměřil se na mladý holky, který mířily do školy. Chytil je, znásilňoval je a pak jim vyhrožoval, aby o tom nikomu neříkaly. Taky si je přitom fotil. V jeho notebooku jsme našli více než třicet fotek těch holek. Jedna z nich se pokusila zabít.“

Sledovala agentův výraz, když o tom mluvil. Působil sice na první pohled klidně, měl ale zkřivené rty a pravou ruku sevřenou v pěst.

„Nedařilo se nám nasbírat proti němu dost důkazů. Jenom nepřímé. Nějakou dobu jsme ho sledovali a pak jsme ho přistihli, když zrovna na ulici chytil jednu třináctku. Táhl ji pryč, my se hnali za ním, abychom ho sebrali.“

„Co se stalo?“

„Zdrhl. Já se za ním hnál do jedné uličky. Zastavil se uprostřed a otočil se ke mně. Zvedl jsem pistoli a řekl mu, ať dá ruce nad hlavu. Mís-to toho začal po něčem sahat v batohu, co měl na rameni. Tak jsem to zmáčkl. Tři rány.“

„A co měl v tom batohu?“

„Jenom foťák. Myslíme si, že se pokoušel fotky vymazat, než ho sebereme.“

„A místo toho bylo po něm.“

„Vyšetřovalo se to. Očistili mě.“

„Vypadá to, že to znovu otevřou,“ řekla Christine tiše.

Tatumovy oči se nevěřičně rozšířily. „Proč?“

„Prý mají nějakého nového svědka. Někoho, kdo tu střelbu viděl a chce o tom teď mluvit.“

„Proč čekal tak dlouho?“

Christine pokrčila rameny. „Proč lidi dělají různé věci? Dneska ráno

mi volal speciální agent z vnitřního vyšetřování. Nějaký Larson. Znáte ho?“ Christine by se bez toho ztraceného telefonátu docela dobře obešla.

„Jo, znám.“ Tatum pevně stiskl čelisti.

„Řekla bych, že vás nemá moc rád. Fakt nevím, jak se vám povedlo nasrat takovou spoustu lidí.“

„Že by vytrvalostí?“ navrhl Tatum.

„No když mi volal, byl šťastný jako blecha. A že prý mě chtěl jenom upozornit, že si vás předvolají na vyšetřování.“

„Řekl vám, kdy to bude?“

„K tomu jsme se nedostali. Já ho ale hned odpálkovala s tím, že teď se zabýváte jedním hodně citlivým případem, takže si budou muset dát pár dnů pohov.“

„Já ale teď zrovna na ničem nepracuju.“

Povzdychla si. „Myslíte, že to nevím? Proč bych to jinak tomu Larsonovi říkala?“

Tatum vypadal zmateně. „Co přesně po mně teď vlastně chcete, abych udělal?“

„Chci od lidí z vnitřních věcí o tomhle případu zjistit, co jenom budu moct,“ vysvětlila mu. „A už na tom dělám. Ale potřebuju čas. Takže po vás chci, abyste nedělal vůbec nic. Aspoň pár dnů, než se v tom pohrabu.“

Tatum přikývl, Christine ale neuteklo, že teď už má v pěst sevřené obě ruce. Pokud to odhadovala správně, Tatum se pokusí během čtyřiceti hodin někomu zavolat, aby ten svninčík uklidil.

A potom to pro něho bude ještě horší.

KAPITOLA 4

Informace o tom, že dojde k novému vnitřnímu vyšetřování, zanechala v Tatumovi pocit hořké pachuti. Myslel si, že to všechno už má za sebou, nyní se ale ta nestvůra z temné minulosti opět vyplazila ven.

Asi hodinu se snažil zabrat do nějaké práce, pak toho ale nechal a zamířil do kuchyňského kouta, aby se uklidnil. Pokud ale doufal, že v kuchyňce najde něco povznášejícího, těžce ho zklamala. Otráveně přežvykoval suchý a dosti nechutný koláček a po nějaké chvíli zamířil chodbou zpět. Když míjel dveře Zoeiny kanceláře, napadlo ho, že by mu mohl pomoci pohled na přátelskou tvář.

Zaklepal. Zpoza dveří slyšel tlumený zvuk, který mu neklamně připomínal lidský pláč.

„Dále,“ ozvala se Zoe, a tak otevřel dveře. Seděla za stolem, zrak měla přilepený na obrazovku notebooku.

Byla mnohem menší než Tatum – a vlastně mnohem menší než většina jiných žen. V její tváři na první pohled všechny okamžitě upoutaly oči, zelené a fascinující. Tatum už zaregistroval, že jiní agenti o Zoe hovoří za jejími zády jako o „Supovi“, teď začal chápat proč. Zrak, který upírala na monitor, byl zrakem dravce, schopným pronikat do lidí a číst jejich nejutajenější myšlenky. A nos měla dlouhý, lehce zakřivený, skutečně jako by to byl zobák dravého ptáka.

Pláč se ozýval právě od Zoeina počítače. Pohlédla na něj, pak stiskla klávesu a přerušila přehrávání. Tatum si uvědomil, že v okamžiku, kdy zvuk pláče umlkl, automaticky ulevil napjatým ramenům.

„Promiň. Přijdu později,“ omluvil se.

„To je dobrý.“ Znovu se obrátila k monitoru.

Tatum překvapeně pozvedl obočí. Neviděl se s ní od pátku a tak nějak předpokládal, že by ji mohlo zajímat, jak se mu vede a vůbec. Obrátil se opět ke dveřím. Pokud hledal přátelskou tvář a porozumění, nebyla Zoeina kancelář tím pravým místem, kde by se mu těchto věcí dostalo, došlo mu.

„Počkej, Tatume.“

„Jo?“

„Hodil by se mi ještě jeden pár očí. Máš čas se na něco kouknout?“

„Jasně.“ Překvapeně zamrkal. Zoe obvykle pracovala sama. Obešel stůl a zahleděl se na monitor. Video, na něž se Zoe dívala, bylo zastaveno v čase 43:32. Celková délka videa pak byla něco přes hodinu. Na zastaveném políčku byla vidět mladá žena s tváří zrůzněnou hrůzou, ležící v jakémsi temném těsném prostoru. Obraz byl černobílý a Tatum odhadoval, že byl pořízen termokamerou. Zoe pustila video zase od začátku.

Video začínalo rozdělenou obrazovkou. Ve spodní půlce obrazu byla opět ta černobílá žena v uzavřeném těsném prostoru, teď ale ječící. V horní půlce byla vidět pískem pokrytá krajina, podle všeho poušť. Patrná byla i hranatá jáma v zemi, tvarem připomínající hrob. Okolo jámy se pak pohybovala spodní část mužského těla. Vypadalo to, že muž hází lopatou do té jámy písek.

Ženin křik byl nesnesitelný. Tatum pohlédl ke dveřím kanceláře. Zapomněl je za sebou zavřít. Rychle k nim doběhl a zabouchl je.

„Můžeš trochu snížit hlasitost, prosím?“ vyzval kolegyni.

Zoe přikývla, klikla myší a nepatrně intenzitu křiku snížila. Tatum znovu pohlédl na monitor. Muž plníci hrob zeminou právě přistoupil k velkému koši. Převrhl ho nohou a do velké díry se z něj vyvalila lavina hlíny a písku. Muž z koše pečlivě vyškrábal i zbytek materiálu. Žena ve spodní části snímku začala oběma pěstmi tlouci do toho, co se jí kleulo nad hlavou.

Ten nesoulad mezi klidnými a neuspěchanými pohyby muže v horní části obrazu a hysterií ženy v dolní půlce monitoru Tatumem otřásl.

Natáhl se přes Zoe a pozastavil přehrávání. Jekot utichl a on se na chvíli uvolnil. „Co to je?“

„Video, na kterém někdo pohřbívá tu ženu zaživa. Nebo to tak aspoň vypadá.“

„Odkud to máš?“

„Mancusová mi poslala odkaz. Na FBI to poslali z policie v San Angelu v Texasu. Chtěla po mně, abych se na to podívala a pak jí řekla, co si o tom myslím.“ Zoe natáhla ruku, aby opět spustila přehrávání.

„Počkej,“ přerušil ji Tatum spěšně.

Ruka se jí vteřinu vznášela nad myší, pak se zase stáhla.

„Co vlastně víme?“ zeptal se Tatum a stále přitom zíral na obrazovku. Dole pod videem se dal přečíst název souboru „Experiment číslo jedna“. Vedle názvu bylo vidět šedivé jméno člověka, který video nahrál – Schrodinger. A také čas, kdy bylo video nahráno – 09/02/16 08:32. Kromě vlastního videa to byly jediné údaje, jež bylo možné z obrazovky na první pohled zjistit. Zbytek webové stránky, na níž bylo video vyvěšeno, byl úplně prázdný. Tatum pohlédl nahoru na URL adresu. Byla to pouze zmeť písmen a číslic bez jakéhokoliv smyslu.

Zoe přešla do svého mailového účtu a rychle si prošla zprávu, která odkaz doprovázela. „Tu pohřbenou osobu identifikovala sanangelská policie jako Nicole Medinovou. Je jí devatenáct let a žije se svou matkou v San Angelu. Právě matka ji před třemi dny nahlásila jako pohřešovanou. Několik hodin poté, co oznámila její zmizení, dostalo osm blogerů a dva novináři tuhle zprávu z mailové adresy vytvořené jen těsně předtím.“

Tatum jí přes rameno četl text mailu. „Ještě ji nenašli.“

„Ne, ještě ne.“ Zoe ukázala v textu mailu na místo nacházející se několik řádků pod tím, z něhož právě Tatum četl. „Její matka tvrdí, že by nikdy takhle sama od sebe nezmizela.“

„Může to být celé habaďůra kvůli reklamě. Video může být podvod. A její máma v tom může jet taky.“

„To je možné.“

„Ale ty si to nemyslíš.“

„Nemyslím si ještě vůbec nic.“

„Pust' tam ten zbytek.“

Zoe znovu pustila video. Nicolin křik opět naplnil místnost a Tatum poslouchal a skřípal přitom zuby. Přinutil se nedívat se na zmučenou tvář oběti a místo toho se soustředil na muže zasypávajícího hrob. Právě v horní části videa se odehrávalo to, co pro ně bylo důležité. Tam mohlo být něco, co by jim pomohlo určit místo, kde bylo video natočeno. Kameru ale neznámý muž umístil tak, že zabírala pouze zem, jeho nohy a ruce, koše a pomalu se plnící hrob. Na sobě měl džíny a košili s dlouhými rukávy, na ruku pak silné rukavice. Zahlédnout se nedal ani kousek jeho kůže. Jediným zvukem, jenž nahrávku doprovázel, byl hlas ženy, která teď přestala ječet a místo toho začala vyděšeně vzlykat.

Něco v hrobě přitáhlo jeho pozornost. „Podívej.“ Ukázal na jeden z rohů hrobu, kde se směrem vzhůru kroutilo cosi jako had. „Kabel.“

„Máš pravdu. Že by to byl přívod vzduchu?“

Tatum chvíli zvažoval odpověď. „Nemyslím si,“ řekl konečně. „Vypadá to spíše jako elektrický kabel. A současně to vysvětluje i to, jak byla pořízená nahrávka té pohřbívané holky. Pokud tam tedy opravdu je.“

„Proč použil kabel? Proč to nenahrával přes bluetooth nebo tak něco?“

„Kdyby ji zasypal opravdu silnou vrstvou materiálu, narušilo by to přenos.“

„Máš pravdu,“ přikývla Zoe a opět se zaměřila na monitor.

Muž dalších sedm minut cílevědomě vyprazdňoval koše. V jednom okamžiku zmizel v horní půlce videa ze záběru, takže se tam pár minut nic nedělo, ve spodní půlce se mezitím Nicole opět rozječela. Když vysypal do hrobu všechnu hlínu, lopatou vše pečlivě uhladil. Skoro se nedalo poznat, že se tu něco dělo. Pak se zastavil a obrátil se přímo ke kameře.

„Co to dělá?“ podivil se Tatum.

„Možná jenom odpočívá, ale... počkej... Koukej!“

Muž přistoupil až ke kameře a vytáhl něco z kapsy. Telefon. Obrátil ho tak, aby objektiv zabíral jeho displej. Tatum se zamračil. Na displeji byl záznam jakéhosi projevu prezidenta stojícího někde na pódiu. Jediné, co bylo slyšet, byly zdušené vzlyky Nicole Medinové.

„To má být... nějaké politické prohlášení?“